

Sygn.akt III AUa 806/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marek Szymanowski (spr.)

Sędziowie: SA Alicja Sołowińska

SA Dorota Elżbieta Zarzecka

Protokolant: Magda Małgorzata Gołaszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 marca 2018 r. w B.

sprawy z odwołania J. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 września 2017 r.
sygn. akt IV U 665/17

zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I (pierwszym) i oddala odwołanie w całości.

SSA Alicja Sołowińska SSA Marek Szymanowski SSA Dorota Elżbieta Zarzecka

Sygn. akt III AUa 806/17

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 24 kwietnia 2017 r. ponownie ustalił J. B. wysokość emerytury i podjął jej wypłatę od dnia 1 kwietnia 2017 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłoszono wniosek na podstawie art. 135 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.).

W odwołaniu od tej decyzji J. B. zaznaczył, że organ rentowy przyznał mu emeryturę w kwocie zaliczkowej, w której za średni dalszy okres życia przyjęto 259,50 miesięcy, a w kolejnej decyzji w sposób nieuzasadniony wydłużył ten okres do 263,20 miesięcy. Wnioskodawca nie zgodził się również z wypłatą mu emerytury od kwietnia 2017 r., a nie od dnia(...)(czyli od dnia przyjętego w decyzji zaliczkowej). Z tych powodów ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez ustalenie wysokości emerytury i podjęcie jej wypłaty na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od dnia (...)tj. od daty osiągnięcia obniżonego wieku emerytalnego. Wniósł również o zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 13 września 2017 r. zmienił zaskarżoną decyzję o tyle, że nakazał Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. przyjąć dla obliczenia świadczenia należnego odwołującemu średni dalszy okres życia 259,50 miesięcy, zaś w pozostałym zakresie odwołanie oddalił.

Sąd ustalił, że decyzją z dnia 21 marca 2017 r. organ rentowy przyznał J. B. emeryturę w kwocie zaliczkowej od dnia(...)tj. od daty osiągnięcia obniżonego wieku emerytalnego. W tej decyzji znajdowała się informacja o treści : „Na podstawie art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. Wysokość świadczenia ustalona niniejszą decyzją ma charakter zaliczkowy. Ostateczne obliczenie emerytury nastąpi po zgłoszeniu wniosku o podjęcie wypłaty emerytury w związku z rozwiązaniem stosunku pracy”. W dniu 4 kwietnia 2017 r. ubezpieczony dostarczył do organu rentowego pismo i świadectwo pracy, które zgodnie z art. 135 tej ustawy dawało prawo do podjęcia wypłaty emerytury. Zaskarżoną decyzją z dnia 24 kwietnia 2017 r. organ rentowy, na podstawie wniosku z dnia 4 kwietnia 2017 r., ponownie ustalił wysokość emerytury i podjął jej wypłatę od dnia 1 kwietnia 2017 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłoszono wniosek na podstawie art. 135 przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. 2016 r., poz. 887 ze zm.). Obliczenie emerytury nastąpiło na podstawie art. 25 tej ustawy, zgodnie z którym podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175, z zastrzeżeniem ust. la i lb oraz art.185.

Sąd Okręgowy uznał, że okoliczności faktyczne są bezsporne, ponieważ nie były kwestionowane przez strony, a dokumenty, z których wynikają, były sporządzone w formie przewidzianej prawem i nie budziły wątpliwości Sądu co do ich zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Sąd uznał, że odwołanie wnioskodawcy jest częściowo zasadne, ponieważ organ rentowy, wydając zaskarżoną decyzję o podjęciu wypłaty emerytury i ustalając ponownie wysokość tego świadczenia, błędnie przyjął średnie dalsze trwanie życia odnoszące się do wieku emerytalnego wnioskodawcy w wysokości określonej w tablicach trwania życia obowiązujących od dnia 1 kwietnia 2017 r., zamiast tego wieku określonego w tablicach obowiązujących w okresie od dnia 1 kwietnia 2016 r. do dnia 31 marca 2017 r., a zatem w przedziale czasowym, w którym wnioskodawca wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury (marzec 2017 r.) i w którym organ rentowy wydał decyzję o przyznaniu świadczenia (21 marca 2017 r.). Podstawę rozstrzygnięcia Sądu stanowił art. 26 ust. 5 w zw. z ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z którym tablice trwania życia określające wiek ubezpieczonych w dniu ich przejścia na emeryturę, publikowane corocznie do dnia 31 marca (na kolejny okres roczny od dnia 1 kwietnia do dnia 31 marca) są podstawą przyznawania emerytur na wnioski zgłoszone od dnia 1 kwietnia do dnia 31 marca następnego roku kalendarzowego. Skoro wnioskodawca wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury w marcu 2017 r., to zdaniem Sądu zastosowanie znajdują tablice średniego dalszego trwania życia kobiet i mężczyzn opublikowane w formie załącznika do Komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, obowiązujące w okresie od dnia 1 kwietnia 2016 r. do dnia 31 marca 2017 r. Z tego względu Sąd Okręgowy orzekł w punkcie I wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

W pozostałym zakresie Sąd uznał odwołanie za niezaskarżone na uwzględnienie. W tym zakresie Sąd odwołał się do art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2015 r., poz. 748), zgodnie z którym prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Sąd stwierdził, że ten przepis stosuje się również do emerytów, którzy ukończyli powszechny wiek emerytalny, ustalany indywidualnie, w zależności od daty urodzenia oraz płci. Emeryci, którzy kontynuują zatrudnienie u tego samego pracodawcy, u którego byli zatrudnieni przed dniem nabycia prawa do emerytury, muszą się liczyć z tym, że mimo ukończenia wieku zwalniającego ich z zawieszalności, przysługująca im emerytura zostanie zawieszona. Przepis ten dotyczy każdej emerytury przyznawanej przez ZUS, więc zarówno

emerytury wcześniejszej, emerytury przyznawanej po ukończeniu powszechnego wieku emerytalnego, jak również okresowej emerytury kapitałowej. Nie dotyczy jedynie emerytur przyznawanych z urzędu osobom pobierającym rentę z tytułu niezdolności do pracy po osiągnięciu przez nie powszechnego wieku emerytalnego. Osoby uprawnione do tych emerytur mogą je pobierać bez względu na kontynuowanie zatrudnienia.

Sąd zaznaczył, że podstawą otrzymania emerytury jest rozwiązanie stosunku pracy. W związku z tym osoby, które składają do ZUS wnioski o przyznanie emerytury muszą przedłożyć świadectwo pracy. Pomiędzy wydaniem świadectwa pracy a nową umową o pracę powinna wystąpić przynajmniej jednodniowa przerwa. Regulacja art. 103a ustawy emerytalnej wykluczyła więc wypłatę świadczeń emerytalnych w okresie kontynuowania stosunku pracy. Dopiero rozwiązanie przez wnioskodawcę stosunku pracy, skutkowało możliwością podjęcia wypłaty emerytury od dnia 1 kwietnia 2017 r. (tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek). Skoro ubezpieczony nabył prawo do emerytury, a ustawodawca uzależnił podjęcie wypłaty świadczenia od konieczności rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą w celu realizacji prawa do emerytury przez jej wypłatę, to nie można skutecznie domagać się wypłaty wstrzymanego za ten okres świadczenia.

Ponadto, Sąd zaznaczył, że generalną zasadą prawa ubezpieczeń społecznych w zakresie, w jakim reguluje uprawnienia do świadczeń emerytalno-rentowych, jest to, że świadczenia wypłaca się na wniosek zainteresowanego, poczynając od dnia powstania prawa, tj. od dnia spełnienia ustawowych warunków zgodnie z art. 100 ust. 1 cytowanej ustawy. Sąd jednak podkreślił odrębność kwestii nabycia prawa do świadczenia od kwestii prawa do wypłaty. Zaznaczył, że wskazane instytucje prawne są uregulowane odrębnymi przepisami, mającymi różne znaczenie w obrocie prawnym. O nabyciu prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego stanowi art. 100 ust. 1 cytowanej ustawy, przewidujący powstanie prawa do świadczeń z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, natomiast o wypłacie z art. 129 ust. 1 cytowanej ustawy, nakazujący wypłacanie świadczenia od dnia powstania prawa, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Istnienia prawa do świadczenia, związanego ze spełnieniem ustawowych warunków nabycia tego prawa, nie można jednak utożsamiać z przyznaniem, a tym bardziej z wypłatą świadczenia. Przyznanie prawa, a nawet rozpoczęcie wypłaty świadczenia z tego tytułu nie oznacza, że świadczenie będzie wypłacane w przypadku wystąpienia okoliczności powodujących zawieszenie wypłaty. Wówczas następuje wstrzymanie wypłaty świadczenia. Spełnienie warunków do wypłaty świadczenia (np. w razie ustania dotychczasowego zatrudnienia) i złożenie wniosku o jego wypłatę, nie powoduje jednak wznowienia wypłaty świadczenia za okres wstrzymania.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy orzekł w punkcie II wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. złożył apelację od wyroku Sądu Okręgowego, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego wskutek błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania art. 26 ust. 4, 5, i 6 w związku z ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2017 r., poz. 1393) i uznanie, że w niniejszej sprawie winny być zastosowane tablice średniego trwania życia obowiązujące w okresie od dnia 1 kwietnia 2016 r. do dnia 31 marca 2017 r., a nie od dnia 1 kwietnia 2017 r. do dnia 31 marca 2018 r.,
2. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez niezastosowanie art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2017 r., poz. 1383) i błędne zastosowanie art. 26 ust. 5 tej ustawy oraz błędne uznanie na jego podstawie, że w niniejszej sprawie winny mieć zastosowanie tablice trwania życia obowiązujące w dacie złożenia wniosku o emeryturę, tj. w dniu 20 lutego 2017 r., obowiązujące od dnia 1 kwietnia 2016 r. do dnia 31 marca 2017 r., zamiast zgodnie z art. 108 ust. 2 tablice trwania życia z daty złożenia wniosku o przeliczenie emerytury, tj. w dniu 4 kwietnia 2017 r., obowiązujące w okresie od dnia 1 kwietnia 2017 r. do dnia 31 marca 2018 r.

Organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku lub o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że organ rentowy sformułował w apelacji jedynie zarzuty naruszenia prawa materialnego, wskazując na błędne zastosowanie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2017 r., poz. 1383; zwanej dalej ustawą emerytalną) do ustalonego stanu faktycznego. Brak zarzutów obrazy prawa procesowego w apelacji skutkuje więc przyjęciem stanu faktycznego ustalonego przez Sąd Okręgowy jako stanu ustalonego niewadliwie.

Istota sporu w sprawie dotyczyła prawidłowości decyzji ZUS z dnia 24 kwietnia 2017 r., na podstawie której organ rentowy ustalił wysokość emerytury J. B. i podjął jej wypłatę od dnia 1 kwietnia 2017 r. Wydanie tej decyzji poprzedziły następujące okoliczności. Decyzją z dnia 21 marca 2017 r. organ rentowy przyznał J. B. emeryturę w kwocie zaliczkowej od dnia (...) tj. od daty osiągnięcia obniżonego wieku emerytalnego. Prawo do tego świadczenia zawieszono na podstawie art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ ubezpieczony nie rozwiązał stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał zatrudnienie bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. W dniu 4 kwietnia 2017 r. ubezpieczony dostarczył do organu rentowego wnioski o wypłatę emerytury wraz ze świadectwem pracy, które zgodnie z art. 135 tej ustawy dawało podstawę do podjęcia wypłaty emerytury. Zaskarżoną decyzją z dnia 24 kwietnia 2017 r. organ rentowy ponownie ustalił wysokość i podjął wypłatę emerytury od dnia 1 kwietnia 2017 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłoszono wniosek na podstawie art. 135 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. 2016 r., poz. 887 ze zm.). Obliczenie emerytury nastąpiło na podstawie art. 25 tej ustawy.

Na etapie postępowania apelacyjnego spór sprowadza się wyłącznie do zasadności przyjętego przez organ rentowy sposobu obliczenia należnego ubezpieczonemu świadczenia emerytalnego, a dokładniej – dotyczy wysokości wskaźnika średniego dalszego trwania życia przyjętego przez organ rentowy do obliczenia świadczenia emerytalnego ubezpieczonego. Zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183 (ust. 1). Wiek ubezpieczonego w dniu przejścia na emeryturę wyraża się w ukończonych latach i miesiącach (ust. 2), a średnie dalsze trwanie życia ustala się wspólnie dla mężczyzn i kobiet oraz wyraża się w miesiącach (ust. 3). Zgodnie z ustępem 4 tego artykułu Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ogłasza w formie komunikatu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” corocznie w terminie do dnia 31 marca tablice trwania życia, z uwzględnieniem ust. 3, dla wieku ubezpieczonych określonego w myśl ust. 2. Te tablice są podstawą przyznawania emerytur na wnioski zgłoszone od dnia 1 kwietnia do dnia 31 marca następnego roku kalendarzowego (ust. 5). Jeżeli jednak jest to korzystniejsze dla ubezpieczonego, do ustalenia wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 stosuje się tablice trwania życia obowiązujące w dniu, w którym ubezpieczony osiągnął wiek emerytalny, o którym mowa w art. 24 ust. 1a i 1b oraz w art. 27 ust. 2 i 3 (od dnia 1 października 2017 r. jest to wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn).

Z analizy ustępu 5 artykułu 26 ustawy emerytalnej niewątpliwie wynika, że wskaźnik średniego dalszego trwania życia jest podstawą przyznawania emerytur na wnioski zgłoszone od dnia 1 kwietnia do dnia 31 marca następnego roku kalendarzowego. To, z jakiej daty należy zastosować wskaźnik średniego dalszego trwania życia do obliczenia wysokości emerytury, wymaga analizy ogólnych przepisów dotyczących momentu nabycia i wypłaty świadczeń. Zgodnie z art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Niewątpliwie jednak samo spełnienie przesłanek warunkujących prawo do świadczenia nie stanowi jeszcze podstawy do wypłaty świadczenia. Podstawę taką stanowi

wniosek o przyznanie i wypłatę świadczenia. Wobec tego dopiero złożenie wniosku o świadczenie powoduje obowiązek jego wypłaty. O ile ocena spełnienia warunków do nabycia prawa do świadczenia następuje według przesłanek warunkujących nabycie tego prawa obowiązujących w dacie spełnienia ostatniej przesłanki, o tyle określenie wysokości świadczenia związane jest z datą złożenia wniosku o jego wypłatę. Wynika to wprost z treści art. 25 ust. 1 ustawy emerytalnej, zgodnie z którym podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Należy zaznaczyć, że zazwyczaj wniosek o przyznanie świadczenia stanowi jednocześnie wniosek o jego wypłatę. Mogą jednak zdarzyć się sytuacje, w których konieczne stanie się złożenie obu tych wniosków. Może mieć to miejsce, gdy wprowadzie na skutek wniosku o przyznanie emerytury zostanie ustalone ubezpieczonemu prawo do tego świadczenia, ale jego wypłata zostanie zawieszona z powodu nierozwiązania przez niego stosunku pracy ze swoim dotychczasowym pracodawcą. Zawieszenie świadczenia następuje wówczas na podstawie art. 103a ustawy emerytalnej, zgodnie z którym prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Może być to nawet jednodniowa przerwa w świadczeniu pracy, ale rozwiązanie stosunku pracy (potwierdzone świadectwem pracy) jest konieczne, ponieważ dopiero po jego rozwiązaniu będzie możliwe ustalenie podstawy wymiaru świadczenia, od której zostanie obliczona wysokość emerytury wypłacanej ubezpieczonemu. Jeżeli zatem po nabyciu prawa do emerytury ubezpieczony kontynuuje zatrudnienie u dotychczasowego pracodawcy, to wysokość przysługującej mu emerytury zostanie obliczona do momentu rozwiązania stosunku pracy i dostarczenia do organu rentowego świadectwa pracy (wraz z wnioskiem o wypłatę emerytury). Dostarczenie do organu rentowego świadectwa pracy potwierdzającego rozwiązanie stosunku pracy należy jednocześnie traktować jak wniosek o ustalenie wysokości emerytury i podjęcie jej wypłaty.

Jeżeli zatem obliczenie wysokości emerytury następuje na datę złożenia wniosku o wypłatę emerytury, to do ustalenia wysokości tego świadczenia mają zastosowanie tablice średniego dalszego trwania życia obowiązujące na datę złożenia takiego wniosku. W sytuacji, gdy prawo do emerytury zostało zawieszone na podstawie art. 103a ustawy emerytalnej z powodu kontynuowania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, do obliczenia wysokości emerytury będzie miała zastosowanie tablica średniego dalszego trwania życia obowiązująca na moment dostarczenia świadectwa pracy potwierdzającego zakończenie tego stosunku pracy. Taki sposób ustalenia wskaźnika średniego dalszego trwania życia dotyczy wszystkich rodzajów emerytur, w tym emerytur w obniżonym wieku emerytalnym. Odejście od tej zasady może mieć miejsce jedynie w razie ustalenia wysokości emerytury z tytułu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego (wspomniany wyżej art. 26 ust. 6).

W niniejszej sprawie organ rentowy decyzją z dnia 21 marca 2017 r. przyznał J. B. emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym w kwocie zaliczkowej. Nie jest to zatem emerytura z tytułu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego, dlatego do sytuacji ubezpieczonego nie może mieć zastosowania ustęp 6 artykułu 26 ustawy emerytalnej.

Do podobnego wniosku prowadzi również wykładania art. 108 ust. 1, 2 i 3 ustawy, który to artykuł także ma w sprawie zastosowanie. Zgodnie z ustępem 1 tego przepisu, jeżeli po dniu, od którego przyznano emeryturę określoną w art. 24 lub 24a, emeryt podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, wysokość świadczenia ulega ponownemu ustaleniu w sposób określony w ust. 2. Zgodnie z ust. 2 tegoż artykułu emerytury obliczone według zasad określonych w art. 26 powiększa się o kwotę wynikającą z podzielenia składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu ustalenia prawa do emerytury, o której mowa w art. 24 i 24a, i zwaloryzowanych zgodnie z art. 25 przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone dla wieku danego ubezpieczonego w dniu złożenia wniosku o przeliczenie wysokości emerytury, z uwzględnieniem ust. 4 i 5. Przepis ten wyraźnie zatem nakazuje przyjmować dalsze trwanie życia ustalone dla wieku danego ubezpieczonego w dniu złożenia wniosku o przeliczenie wysokości.

Zgodnie z ust. 3 art. 108 ustanie ubezpieczeń emerytalnego i rentowych daje podstawę do złożenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury.

W okolicznościach niniejszej sprawy w istocie wnioskodawca podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym po dniu, od którego przyznano mu prawo do emerytury. Decyzją bowiem z dnia 21 marca 2017r. prawo do emerytury przyznano mu od dnia (...) (k. 5) , a ze świadectwa pracy złożonego do akt rentowych wynika, iż w stosunku pracy pozostawał do 20 marca 2017r. (k. 8). Wniosek zatem złożony w organie rentowym przez ubezpieczonego w dniu 4 kwietnia 2017r. (k. 7 a.r.) o wypłatę świadczenia emerytalnego wraz z dołączonym świadectwem pracy wskazującym na ustanie stosunku pracy po dniu 20 marca 2017r. jest też zatem wnioskiem o ponowne ustalenie wysokości świadczenia w rozumieniu art. 108 ust. 3 , a to powinno nastąpić (zgodnie z ust. 2 art. 108) z uwzględnieniem tablic aktualnych w dniu jego zgłoszenia, co oznacza w niniejszej sprawie tablice obowiązujące od 1 kwietnia 2017r. Tak też w zaskarżonej decyzji z dnia 24 kwietnia 2017r. organ rentowy uczynił.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. dokonał zamiany zaskarżonego wyroku.